

שלושה נגנים וזמר אחד עם רסטות זהובות עמדו במרחב הפתוח אוחזים זה במיקרופון וזה בגיטרה ובסקסופון, מתואמים להפליא. מפיקים צלילים שקטים ומרגשים. הרוח נעה עימם בקצביות.

הרי בנימין השתרעו לכל האופק הפתוח, סלעי ענק נחו בשלווה בינות לחולות, פוערים פיות צחחים. עדר מובל בידי ילד שחום עור המנסה לטפס על הסלעים, מחפש משהו על האדמה.

אוויר צלול כיין בידר את פאותיו של ספי שעה שצפה באירוע הנרקם מולו, חופה לבנה ורכה התנדנדה ברוח, נאחזת במקלות קלילים, שורות של פרחים בסגול לילך. חגיגות לבנה מכסה כל פינה בגן האירועים היפהפה, מספרת על זוגיות שמתחילה היום התחלה חדשה ומרגשת.

'איך הגעתי לכאן בכלל', תהה ספי בינו לבין עצמו, 'רוני הזה, האדם היחיד שיכול לגרום לי לבלות הערב בחתונה המוזרה הזו'.

"ספי, אתה מכיר את לוליק, הבחור החסידי לשעבר, זה שמסתובב לפעמים עם החבר'ה של הגרפיטי?"

"ראיתי אותו אתך כמה פעמים", ענה ספי.

"אז זהו, שהיום הוא מתחתן, והוא מז'ה בלחץ".

"למה בלחץ?"

"אתה יודע, לוליק הוא לא ממש דתי היום, וההורים שלו חרדים חסידיים מהסוג הכי שמור שאתה מכיר, בעצם נדמה לי שאתה אפילו לא מכיר כאלו טיפוסים. משהו קיצוני אמיתי. הם מאלו שאין להם אפילו פלאפון פשוט בכיס, שלא לדבר על מחשב בבית..."

"נו.. ספי לא הבין איך כל קשור אליו.

"הם יבואו לחתונה ויביאו את כל האחים והירמולקות והאחיות שלו עם הצמות, והוא- איך לומר, תכנן חתונה חילונית לגמרי... הוא מתחתן עם מישהי שהיא במקור מבית דתי לאומי אבל היום היא לא שומרת כלום."

"אז מה, הם מתכוונים להקים בית חילוני?" הזדעזע ספי.

"לגמרי. ברמה כזו שללוליק קשה אפילו עם כל הטקס של הרבנות בחתונה, למה שאפילו חילונים רגילים עושים בלי לומר מילה, הוא- ממש מתנגד. וגם הכלה באותו הראש. בקיצור- הולכת להיות חתונה מאד מורכבת. מצד אחד- חילונית לגמרי ומצד שני- המשפחה שלו מתכוונת להשתתף בערב."

"כל הכבוד להם שהם לא מוותרים עליו ובאים.", נאנח ספי, חושב על ההורים של לוליק. "ואיך זה קשור אלי, רוני?"

"אני.. רציתי לבקש ממך", אמר רוני מהר, "שתבוא איתי. יהיו שם כמה אנשים שיזדקקו לתמיכה, נראה לי. אתה מוכן להגיע?"

"איפה החתונה?"

"לא'ידע", משך רוני בכתפיו, "באיזה גן אירועים באזור הרי בנימין".

"אבדוק אם אני יכול לצאת הערב", הבטיח ספי.

וכך מצא את עצמו עומד מול יופי בראשיתי של טבע, על צלע הר ענק שרובץ כמו לביאה ישנונית, צופה בתמונה הנרקמת מולו.

החתן, לבוש בחליפה סגולה ומכנס סגול סידר את שערותיו הבהירות והחלקות בקוקו מקופל נמוך, כיפה סגלגלה בגודל זעיר נחה על קודקודו. ספי לא יכול היה שלא לחשוב על הפיאות המסולסלות שהיו פעם מעטרות את לחייו של לוליק. על החליפה החסידית הארוכה שהוא מן הסתם עטה על עצמו בעבר. ליבו נחמץ.

אביו של לוליק עטה חליפה ארוכה ושחורה וחבש שטריימל חגיגי. אימו- כיסתה את ראשה בכובע אלגנטי ועדין, לבושה בחליפה פשוטה ובחצאית בצבע חום. כל כך שונים הם היו מהנוף הזר שהקיף אותם. כל כך זרים. על הכסאות הלבנים המוכנים לחופה ישבו אחיו של לוליק, חסידיים אוטנטיים שבאופן טבעי הסירו את משקפיהם כדי לשמור על עיניהם, חושפים עיניים בהירות וקטנטנות שמצמצו מול השמש השוקעת. נעים על כסאותיהם באי נוחות. מגנים על כיפותיהם מפני הרוח.

"מזל טוב", לחץ ספי את ידיו של לוליק. רוני הסתער עליו מאחור בחיבוק אמיץ.

"לא יכולת קצת לכבד את ההורים שלך", שמע ספי את רוני לוחש ללוליק בנזיפה. "לפחות לחתונה להתלבש נורמלי"?! הוא משך בפפיון הסגול שתחם את צווארון החולצה הלבנה.

"זה לא היה עוזר ממילא" התנצל לוליק, "הם המומים גם ככה מהכל..." פניו עטו גון ארגמן כהה. ספי נמלא חמלה, הן על ההורים המתמודדים והן על החתן המאכזב ביום חופתו.

"תודה שבאת, ספי. אני מאד מעריך את זה." התעשת לפתע לוליק.

ספי תפס את שתי ידיו של לוליק בין כפות ידיו החמות והביט לתוך עיניו: "אני מברך אותך במזל טוב, בבהירות פנימית ובזוגיות טובה".

"הלואי" שכח החתן את האמירה המתאימה.

"גם אני רוצה לברך אותך". שמע ספי את אביו של לוליק לוחש מאחוריו, קולו מרוסק, שברים שברים. "ברכת אב לבנו ביום חופתו".

אף שלוליק נראה היה נבוך הוא הרכין את ראשו העטור בקוקו תחת ידיו של אביו, מאפשר לו ללחלח בשקט את שערותיו בדמעות רותחות.

אימו של לוליק נתמכה בידי אחת מבנותיה הגדולות. רזה וכחושה, ופניה חיוורים באופן חולני.

"אני מקווה שהיא לא עומדת להתעלף", לחש רוני לספי באוזן. "נראה שקשה לה נורא".

"נכון". הסכים עימו ספי וניגש אליה.

"מזל טוב", בירך את האמא, "אני ספי ברונר. מכיר קצת את לוליק... תדעי שיש לבן שלך לב זהב".

"אני יודעת את זה". אמרה האם חלושות, "אני עוד בטוחה שהוא יחזור מתישהו, לא יכול להיות שכך הוא הולך לבנות את חייו. לא יתכן." היא לא הסתירה את הדמעות שזלגו מעיניה ללא הרף, ואפילו לא ניסתה למחות אותן בשרוולה.

צלילי החופה הוחלפו בצלילי שיר לא מוכר כלשהו, חילוני כל כך. האורחים תפסו את מקומותיהם.

ספי צפה בחתן המלווה בזוג הוריו שתלמי צער הזקינו את פניהם טרם עת, בכלה המלווה בהוריה. המנגינה כמו הקפיאה את הרגע, הולמת בתופים עזים בליבותיהם של האנשים. מנציחה רגע של בן והוריו הצועדים על מסלול זרוע מכשולים לחופה. נפצעים, נשרטים, מגירים דם, אך למרות הכל ביחד.

ספי התבונן סביבו והבחין כי הוא לא היחיד שהדמעות זורמות על לחייו כמו נחלים.
